

BENNY

Bylo opravdu štěstí, že když jsem tu první noc vyběhl z jejího bytu, spadl jsem na nos. Sklouzl jsem z několika schodů, loktem vrazil do výtahové šachty a - k čertu - dopadl kolenem na schod a noha zůstala v tak podivném úhlu, že jsem měl pocit, že jsem si ji zlomil. V bytě přímo pod Desirée se otevřely dveře a nějaký chlápek v županu podezřívavě vykoukl ven. Já jsem klečel na schodech a noha mě tak strašně bolela, až jsem se musel kousat do rtu, abych nahlas neskučel. Ale protože jsem ho chtěl uklidnit, že nejsem nebezpečný pro veřejný pořádek, uctivě jsem se mu uklonil. Králův šásek Benny. Muž zabouchl dveře a já jsem zaslechl, jak zavřel na řetěz a zamkl. Určitě si myslel, že patřím k nějaké podivné náboženské sektě, něco jako jsou svědci Jehovovi, kteří se modlí už na schodech, ještě než stačí naverbovat učedníky.

Zkusili jste už řídit auto s jednou nohou nataženou dopředu, zatímco tou druhou musíte zvládnout spojku, plyn i brzdu? Auto doskákalo domů jako králík.

Ale jak jsem řekl, bylo to štěstí. Protože noha celý příští den bolela tak, že jsem sotva mohl pomyslet na něco jiného. Kdybych se o to pokusil, asi by mi praskla hlava z té motanice.

Takže znovu Desirée.

Staré city se ve mně praly. Anita. Ta chválabohu spala, když jsem se v noci vrátil domů a potom ráno se pokou-

šel alespoň ploužit po farmě. Dokonce jsem se dokázal pohledem vyhnout jejímu pletení, které leželo na kuchyňském gauči, zatímco jsem srkal šálek instantní kávy zalitý horkou vodou z kohoutku, to ve spěchu, abych stačil co nejrychleji zmizet a nemusel se jí podívat do očí.

A potom jsem dojel s jednou nohou nataženou dopředu, koleno bylo velké jako kopací míč a horce v něm šhubalo. Kulhal jsem po chlévě a pokoušel se najít starou stoličku s pružným opěradlem, která by mi teď ulehčila práci a kterou jsem předtím nikdy nepoužíval. Bylo to už tak dávno, co jsem na ní seděl naposledy, že jsem zapomněl, jak na ní držet rovnováhu, převrátil jsem se dozadu do hnoje a praštil se znovu do bolavého lokte. Ležel jsem v těch kravincích, šklebil se a nahlas sám sobě nadával, protože přesně tohle mi patřilo. Napadlo mě, jak by se asi bavila Desirée, kdybych jí to vypravoval. Cítil jsem takové štěstí, až jsem se styděl.

I když k vypravování toho mnoho nebylo. Rozhodně nevhodné ovzduší pro přátelské povídání a žertování. Ničilo mě už jen to, že jsem chtěl večer zase odjet a muset lhát právě Anitě, která mi k večeři připravila klobásky s bramborami posypanými koprem, což miluju. Katalog zlatých prstýnků ležel na prádelníku, a i když to nebylo úmyslné, nějak se mi podařilo ho nevidět. Zdálo se mi, že mě Anita sleduje více než kdy jindy, a přesvědčivě jsem žvanil o tom, jak jsem sklouzl z hromady sena a rozbil si koleno a jak moc to bolelo. Darebák, který překročil všechny meze, čeká, že bude litován. Převážila v ní ošetřovatelka, samozřejmě poklekla, koleno mi ošetřila a ujistila mě, že je to jen obyčejný výron.

Málem jsem se udusil, když jsem mumlal, že Berggren ze sousední obce chce, abych mu pomohl vyplnit formulář požadovaný Evropskou unií. Pak jsem vyrazil znovu do města. Až po chvíli jsem si uvědomil, že Berggren bydlí v opačném směru, a pokud se za mnou Anita dívala z okna, budu mít co vysvětlovat.

Nenechal jsem se tím rozházet. Byl jsem přece Muž s důležitým úkolem! Superhrdina! Ten, kdo svou zázračnou schopností udělá Želvičce dítě! Chyběl mi jen kouzelnický plášť. A nějaké logo na hrudi... třeba velká spermie?

Napadlo mě, jestli bych se neměl cítit zneužitý. Nebylo to něco jako znásilnění – přinutit bývalého milence, aby jí udělal dítě? Neměl jsem raději odejít se vztyčenou hlavou a navrhnout jí, aby se obrátila na spermabanku?

Ech, věděl jsem přece dobře, že tohle si nemůžu nechat ujít, i kdybych měl do města přihopsat na jedné noze. A také jsem věděl, že pro Desirée nebylo dítě jen nový rozmar. To jediné, co mě v autě brzdilo od prozpěvování Hosany byla hlodající pochybnost, jestli to nebyly právě JEN mé maličké spermie, po kom toužila. Ale přirozeně jsem všechny pochybnosti odsunul co nejdál a ještě za nimi zavřel dveře. Třeba ani nebudu muset Anitě nikdy nic vysvětlovat. Třeba jsem se někdy dostal do blízkosti jedů a spermie mi odumřely. K čemu bych pak Desirée byl?

Když jsme se spolu milovali, rozplakala se a řekla mi, že proto mě nechce víckrát potkat, aby po mně znovu nezačala toužit. Po mně? A znovu? Na to jsem jí jen zmateně řekl „aha“, rychle zmizel a vrátil se domů s třesící hlavou. Přesto jsem jel za ní i ten následující večer. Řekli jsme přece, že to budou tři pokusy. A rozhodl jsem se také, že mi musí vysvětlit, co znamená to „znovu“.

Jenomže třetí večer doma nebyla. Nebo mi přinejmenším neotevřela.

DESIRÉE

Probudila jsem se s Bennyho vůní na polštáři. Mýdlo s příchutí sena, motorového oleje, kávy a špetičkou pachy z kravinců. Trochu jiná lákadla, než se obvykle nabízejí v inzerátech.

Celý den byl podivný. Připadala jsem si, jako bych vystoupila z vlastního života a stála opodál, jako bych šla z mé upravené, předvídatelné a docela příjemné existence za školu.

Protože tak to přece opravdu bylo. Musela jsem se zase postavit na začátek, zastavit se uprostřed kroku, dokud to neuskutečněné nebude učiněno. Jestli spolu budeme čekat dítě, budeme muset všechno znovu zvážit a překopat naše plány. A pokud ne, bude všechno „business as usual“ a nebude se dít nic zvláštního.

Necítila jsem se tak od doby, kdy jsem byla malá a kdy mě otcova sestra Anna-Lisa strašila, že dítě, které kleje, musí jít do dětského domova. Tenkrát jsem měla kamarádku Agnetu, žijící v sousedství. Ta klela a utírala si nos do rukávu, ale já jsem ji nesmírně obdivovala a přála si být jako ona. Ale kdyby se to dozvěděl tatínek, jistě by mě poslal do velikého domu s mnoha dětmi a zlými tetami. To byl právě takový úkrok z mých normálních dní a já jsem nějakou dobu vyčkávala. Nehrála jsem si s novou panenkou, abych ji pak v dětském domově příliš nepostrádala. Nemluvila jsem, abych náhodou nezaklela. Prostírala

jsem stůl a neobvyčejně dlouho si čistila zuby, abych se zavděčila. Teta Anna-Lisa mamince řekla, že mě strašně rozmazlila, ale naštěstí stačilo, aby „někdo“ zakročil, čímž samozřejmě mínila sebe. Potom odjela a všechno bylo zase jako dřív, klela jsem a cítila se volná jen doma u Agnety.

„Můj“ byt najednou nebyl jen můj. Napřed bych mohla mít bílou dětskou postýlku v ložnici a na vanu umístit desku na přebalování, ale později bych asi musela uvolnit pracovnu a proměnit ji v dětský pokoj. Onehdy se nás Lilian v práci ptala, jestli nemáme zájem o jejich manželskou postel, protože poté co se odstěhovalo jejich nejstarší dítě, chtějí mít každý svou ložnici. Mně by se do ložnice vešla, je široká jen metr padesát a Benny by mohl...

Nebo by to byl ten podkrovní pokojík se šikmým stropem v Jeřabinovém dvoře? Bylo by to tam moc pěkné, hned vedle Bennyho ložnice s volánovými záclonami, ale bylo to dost zateplené i na zimu? A jak bychom získali peníze na moje auto?

Ale v Bennyho ložnici spávala jiná žena. Miloval se s ní hned včera večer? Co kdybychom obě čekaly ve stejné frontě v lékárně, každá na svůj těhotenský test, a obě šly domů s pozitivním výsledkem?

V tomto okamžiku jsem vždycky u srdce pocítila těžké závaží. Jen žádné plány, dokud nemám v ruce pozitivní test. A opravdu vůbec žádné, když výsledek bude negativní. Tak jsem si to říkala.

Vůbec mě nenapadlo, že bych se měla před jeho partnerkou a pomocnicí stydět. Samozřejmě že z toho nic nebude! Je to jen rozmar osamělé ženy, která se hrouť pod tíhou biologických hodin a chce je tímto způsobem utiшит.

Celý den jsem se z boku pozorovala, zcela proti své vůli. Měla jsem pocit neskutečnosti. Tady kráčí těhotná žena a pije pomerančový džus, dbá na zdravou stravu a vyhýbá se přenášení těžkých hromádek knih. Ano, prostě jsem toho nemohla nechat, a když jsem si večer k omeletě

nalila skleničku vína, fascinovaně jsem sledovala, jak ji moje vlastní ruka vylévá do dřezu. Jako by ta ruka byla ovládaná dělohou, a ne impulzy z mozku.

Benny... na toho jsem nemohla ani pomyslet. Zavírala jsem oči a kráčela krok za krokem do vlastní osamělosti, jako bych byla zhypnotizovaná. Jenže on mi stejně celý den stál po boku, jako dvojitý stín ve špatně nastaveném televizním obraze. Dokonce jsem si myslela, že jeho partnerka byla odpoledne v knihovně a že mě tam pozorovala. Jako by mě znala! My dvě jsme se přece nikdy nesetkaly.

Večer přišel kolem osmé znovu. Srdce mi bušilo jako po maratonu celou půlhodinu. Zdálo se mi, že na jednu nohu kulhá, ale nemohla jsem se ani zeptat proč, protože mi to připadalo jako choulostivé téma. Jen jsme se na sebe bláznivě usmáli a šli rovnou do ložnice, abychom uskutečňovali náš šílený plán. A potom jsem se rozplakala a řekla mu, že už nikdy nesmí přijít, že bych to nezvládla, že se do něho nechci znovu zamilovat, znovu po něm toužit.

„Ty jsi po mně toužila?“ zeptal se překvapeně.